

er altsaa, hvorvidt den Minister, der føler, at her er gjort en Uret, vil gjøre Noget for at bøde paa den, og jeg troer, at man ogsaa kan paakalde den høitærede Ministers Følelse for denne Sag, thi han talte jo før om Følelse for Familien, Familieforg osv. Jeg troer, at den høitagtede Minister maa have Følelse for, at der er skeet denne Mand en Uret, og at den er fremkommen i en Belysning, som ikke let kan komme tilstede ved andre Sager, med Hensyn til hvilke den høitagtede Minister maa skee, fordi han kjender Actstykkerne, har Anledning til at sige, at de staae paa lignende Maade. Det var heilageligt, hvis Sligt var Tilfældet, men maa skee den høitagtede Minister i denne Henseende er anderledes oplyst, end Andre kunne være det. Jeg tør imidlertid sige, at denne Sag er af en saa særegen Bestaffenhed, at jeg troer, at Ministeren uden at faae Noget ret meget, vel kunde, og at Rigsdagen i ethvert Tilfælde burde give denne Mand den Dpretsning, han fortjener.

Sall: Ja, er der Noget, der med Sikkerhed kan ventes at komme ud af denne Forhandling, der nu har fundet Sted, saa er det vist og sandsynligt ogsaa dette alene, at en saadan Sag ikke egner sig til at behandles paa den Maade, som nu er paabegyndt. Jeg skal ganske lade det staae hen, om det er rigtigt at fremkomme med en Førespørgsel i denne Sag, men i alt Fald forekommer det mig, at en saadan Førespørgsel ikke kan eller bør have anden Følge end et Svar, der afgives af Krigsministeren, og at ethvert Forsøg paa gennem en saadan Forhandling som den, der her kan finde Sted, at ville trænge ind i en Sag af denne Bestaffenhed, er i allerhøieste Grad uheldigt og aldrig kan lede til noget Resultat. Den ærede Krigsminister forudsatte ganske sikkert Meget for Meget, naar han troede, at Medlemmerne her vare inde i denne Sag. Jeg holder mig overbeviist om, at ikke tre Medlemmer ere inde i den, og det er maa skee høit sat. Der hører ikke Lidet til at sætte sig ind i en Sag af en saadan Bestaffenhed som den, hvorom her er Tale. Man kan imidlertid let tage feil i saa Henseende og troe, at man er inde i Sagen,

uden at man er det, og jeg tilstaaer, at den ærede sidste Taler forekommer mig at høre til dem, der forfalde til denne Feil. Han meente nu at have havt Veilighed til, som han sagde, at see bagved Forhængen, og han troede nu, at man maatte benytte denne sjeldne Veilighed, man her havde faaet; men dersom man vilde benytte den paa den Maade, som han nu vil gjøre, saa maatte man vistnok i allerhøieste Grad ønske, at det aldrig maatte lykkes Noget at see ind bag Forhængen, thi det, som han troede at have fundet ud af de Bemærkninger, der her ere fremkomne, hvilede paa en aldeles urigtig Opfattelse af Forholdene. Det var vistnok en Misforstaaelse, naar han af den høitærede Krigsministers Uttringer uddrog en Slutning som den, at man ved den Sag, som her foreligger, skulde have undladt at gaae den Vej, der nu af Krigsministeren blev nævnet som den heldige og ønskelige, og som var kommen frem gennem den nye Hærlov. En lignende Vej har man vistnok, førend Hærloven udfom, meget godt kunnet benytte, og jeg er heller ikke i Tvivl om, at den jo i Reglen er bleven benyttet; men her forelaa den særegne Omstændighed, at det ikke her gik saaledes som i mange andre Tilfælde, at en Krigsminister kommer til at tage Beslutning om en Afstedigelse, uden at der har foreligget andet end blot en almindelig Dom over eller Opfattelse af en vis Officeers Bestaffenhed. Her forelaa jo bestemte Underøjselser og Resultaterne deraf igjennem Afgjørelse i Krigsret. Der forelaa altsaa for vedkommende Minister Data, hvortil han maatte have kunnet tage Hensyn, og forsaavidt bliver der altsaa her ikke Spørgsmaal om at indhente Betænkninger fra Dverordnede. Det var ialfald ikke her fornødent, saaledes som det er i de allerfleste andre Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Afstedigelse. Om nu imidlertid saadanne Betænkninger alligevel ere blevne indhentede, veed hverken den ærede Taler, til hvem jeg sigter, eller jeg; men hvad jeg veed med fuldkommen Bestemthed, er, at man ikke kunde høre Major Møller — som han dengang var — thi han var slet ikke den vedkommende Jurisdictionchef; han var tilstede ved den Exercits, der var Spørgsmaal om, men